

האיש שניכנס

עם חוסין

זהו סיפור דימוני לחלוטין. למרות שכל גיבוריו אינם דימוניים כלל. הוא בא לענות על השאלה שכל איש שואל את עצמו בלי הרף: מה היה קורה אילו היתה אפשרית פגישה בין אשכול למלך חוסיין?

מאת שלום כהן

תעות. הוא שלט יותר בתגובתו. אבל ידו התכווצה לשבריר של שנייה סביב התפריט המקושט. "לעזאזל!" רטן לעצמו. "מה עוד יודע האיש הזה? וברגע זה החליט סופית כי לא במיקרה נמצא יגאל במטוס הזה, ודווקא במחלקה הראשונה. פשוט עקב את ריו, טמן לו מארב — ועכשיו יש לו חמש שעות בשביל להוציא ממנו את הסוד, לפני שיגיע המטוס ללוד.

בעצם — הסוד כבר לא סוד. הרי הוא יודע ששמי לא הם, הוא יודע שנפגשתי עם חוסיין. לכל הרוחות... אין סודות יו... תר...

"התרווה אליהם — לברור!"

א ירווה תל-אביב נצצו למטה, שיו לעיר מראה של מטרופולין ענק. וכעבור דקה — אורות מסלול-הנחיתה בלוד. המטוס הי גדול נגע בניחור קל בקרקע, רעש מנועיו גבר, ואורות בנייני הנמל חלפו במטושה. יגאל ראה את המטוס מתקרב לבניין המטוס. כזי, ניסה לראות אם עומד מישו על מיר-פסתי-התצפית. אבל במקום לעצור, סובב הי פייס את המטוס כך, שדלתות-היציאה פנו אל השדה הפתוח ולא אל בית-הנתיבות. "חבל", אמר לעצמו, "שולה לא תראה אותי יוצא מן המחלקה הראשונה."

הוא רצה ללחוץ את ידי גיוני, אבל הלה כבר עמד בפתח — ראשון היורדים. "אין דבר", היררה, "אגיד לו שלום בפעם אחרת." צינה קלה הרעידה את כל גופו, ואחריה הציף אותו גל של חום — כאשר נזכר בספור הפאנטסטי ששמע במשך הי טיסה. כל עיתונאי בישראל היה נותן שנה מחייו בשביל הסיפור הזה.

אבל בכל זאת ניתנה לו הזדמנות לי שוחח עם גיוני. הוא מצא אותו עומד לצד כבש-המטוס, מוקף חצי תריסר גברים בחליפות שחורות. "בוא, יגאל!" קרא לו גיוני.

יגאל יגיש אליו. ידידי כאן אינם מריר צימ שאתה יודע את הסיפור. הם רוצים ש תתלווה אליהם לברור קטן. ובראותו את מבטו של יגאל תר סביב, הבין לרוחו: "אף אחד לא ראה אותך יורד מן המטוס. ישלחו מיברק לביתך שלא יכולת להגיע בטיסה הזאת."

עכשיו היה תורו של יגאל להיראות נדהם.

אסור לעשן, כבה. הדיל הראשי החליף את מעילו הכחול במעיל-מלצרים לבן. שתי דיילות חייניות אצו הלוך וחזור, מכינות את המטעמים שתיכף יוגשו לנוסעי המחל-קה הראשונה.

יגאל קם מושבו ועמד במעבר. שכנו שלח לעברו מבט שיגרתני — שהפך מייד למבט של היכרות מופתעת. "שלום גיוני", אמר העיתונאי לשכנו — בעברית.

דויד למ התגבר מהר על אותו זיק של הפתעה. הוא חיך בלבביות רבה אל יגאל. "שלום, שלום יגאל. מה אתה עושה כאן?" "חוזר לעבודה. מותר לשבת לידך?"

לם השיב בתגובה-ראש חיובית, אסף את מיגבעתו מן המושב הימני כאילו היה זה הדבר שהשחוקק לו ביותר. "איוה חוסר-מזל!" אמר לעצמו. "דווקא הוא היה צריך להיות שכני פה." אבל כלפי חוץ אורו פניו בחיון חם. "מילא, מה הוא יכול לדעת?" ניחם את עצמו.

אבל נחמתו לא האריכה זמן. "אמור לי, גיוני, שאל יגאל בחביבות דביקה כדבש, 'למה אתה קורא לעצמך דויד לם, הפעם?'" כל החינוך הדיפלומטי שלו נטש אותו כלא היה. קורה-הרוח האגדי נעלם. הוא שתק, למרות שידע כי השתיקה ברגע זה היא אסון. לבסוף חיפש מוצא בצחוק חסר-עליונות כאילו אמר: "הא, הא, שוב תפסת אותי."

יגאל נעץ בו את עיניו וחיכה לתשובה. "נו, זה חלק מהמיקצוע", השיב גיוני, אשר לא הסתיר עתה את סלידתו מכל הי שיחה.

יגאל, על אף מעמדו הכביר בעיתונות, לא היה מיווד עם שכנו. הוא הכיר אותו היטב, כמובן. איוה עיתונאי או איש-ציבור בישר אל אינו מכיר אותו, את גיוני? ! יגאל עסק בענייני כלכלה, ואילו גיוני, הוא דמות מדינית מובהקת, אשר עמיתיו לענייני מדיניות מכירים אותה טוב יו תר, אלא שחוש-העיתונאי לא הניח לו. הוא

תר, של נוסעי המחלקה הראשונה. בחשי-בות רבה יגיש יגאל לתור הקצר.

מיסטר לם

מתל-אביב

ב וסעי טיסה 067 היו כבר כולם במקור-מם. המרגרות הנעות הורחקו מן הדלת האחורית. עוד מעט תיסגר גם הדלת הי-קדמית. ברחבי בית-הנתיבות הענקי היורה קולה של השדרנית: "זוהי קריאה למיסטר דויד לם, נוסע ביו.אוי.טי. בטיסה 067 לתל-אביב. מר לם מתבקש לגשת מייד ל-אולם היציאה. תודה."

ירדו תובעת מ'שראל להבהיר את 'מכת השלום' ומציגה תנאים למו"מ

יארניג קיבל, "הבהרות חדשות" מרבת-עמון ומגלה אופטימיות למציאת פתרון

אך נראה שמר לם לא שמע את הקריאה, או אולי לא הגיע לנמל. עברו למעלה מ-15 דקות, ומיגדל-הפיקוח הודיע לקברניט הי-קומט הגדול שהוא יכול להתכונן להמראה. "זוהי הקריאה האחרונה לנוסע דויד לם, מטיסה 067 של ביו.אוי.טי. לתל-אביב. מר לם — אנא פנה לאולם היציאה."

"מה מעכב אותנו?" שאל יגאל שמיר את הדייל הראשי, שדאג לנוחיותם של נוסעי המחלקה הראשונה.

הדייל העיף מבט על רשימת הנוסעים ש-בידו. "חסר לנו נוסע אחד. מיסטר דויד לם. לתל-אביב. אם לא יגיע מייד אנח... איוה, סיר, הנה הוא. נוכל לזווג."

הוא מיהר ליטול מידי הנוסע הניכנס את תיק העור השחור שבידו, כדי להניחו מ-תחת למושב. מיסטר לם הסיר את מעיל-הגשם, מסר אותו לידי הדייל, המיישב בי-מושב שליד החלון, הניח את מיגבעתו על המושב הריק שלידו, הידק את חגורת-הב-י-טחון סביב מותניו. הכל במהירות וביע-לות, כאדם שכבר טס הרבה וכאילו הוא מבקש סליחה אילמת על שגרם לאיחור בי-המראה.

המטוס ניתק ממקומו, בתנועה איטית ו-מתנדנדת. יגאל שמיר בחן את פני הנוסע האחרון שישב מן העבר השני של המעבר: השיער השחור, המצח הרחב ששיחה לו הי-בעה אינטליגנטית, תחיה-הפנים המודגשים, "מיסטר דויד לם", מילמל לעצמו, "מיסטר דויד לם, הא?" והוא הקפיד להרים היטב את העיתון שבידו, כדי ששכנו לא יבחין בו. ובמותו חזר כל הזמן המישפט: "מיס-טר דויד לם, הא? מיסטר לם? או קוראים לך מיסטר לם עכשיו?" לפתע לא יכול היה להתאפק, ופרץ בי-צחוק רם ומתגלגל. למזלו נבלע הצחוק בי-רעש המחריש של המטוס הממריא.

"שוב תפסת אותי"

ה אור הצהוב, מאחרי שתי השורות הקובעות שיש להדק את החגורות וש-

י גאל שמיר חיך לדיילת הבלונדית. בי-דוך כלל דיילות-הקרקע של ביו.אוי.טי. בלונדון עסוקות מכדי שישבו יותר מאשר צל של חיוך קר ומנומס. אבל היום לא היה דוחק, והמטוס שעמד לצאת עוד מעט לתל-אביב היה כימעט ריק.

הדיילת נטלה את כרטיס-הטיסה של יגאל, אחר עילעלה בדרכון. שמיר יגאל... 32... תל-אביב... עיתונאי... רוק.

"אתן לך מושב במחלקה הראשונה", אמרה לו. זהו סוג המחחת שעושים מדי-פעם לגבי אנשים חשובים, כשממילא פנ-יים מקומות במחלקה הראשונה. זה נוקף על חשבון יחסי-הציבור של החברה. בהנאה גלוויה נטל יגאל את תיק-הידי-

שלו וצעד לכיוון חדר-ההמתנה, בקומה הי-שנייה של הבניין. הוא קנה כמה פיסות ממתיקים בקיוסק העגול, לקח טופס של המהווה האחרונה של הדיילי אקספרס, וי-שקע בכורסת-עור, עד שיבוא הזמן לעלות למטוס.

את הדיילי אקספרס העסיקה תעלומה אנושית גדולה: לאן נעלמה אתל הפעוטה, אחרי שאביה רצה את אמה. את יגאל זה עניין קצת פחות. עינו חרה לפינה תחנה של העמוד. "מגעים ישראליים-ירדניים בי-לונדון?" שאלה כותרת צנועה מאוד. ומ-תחתה כמה שורות — בריוק לפי מיתודי חשיבות שהקורא האנגלי מייחס לנושאר כזה:

"דובר השגרירות ההאשמית המלכותית בלונדון הכחיש נימרוצתו, באוזני כתב דיילי אקספרס, את השמועה כאילו נערכים לאח-רונה פנישתי-גיטוש חשאיות בין ישראל וישראלי רסימטלה לבין נציג ירדני בכיר.

"אנו סולידאריים עם הקו הערבי הכללי ולא נסטה מן הכללים שנקבעו בוועידת פרטום, הצהיר הוד מעלתו. לשאלה נוס-פת, השיב: "את רצוננו בפיתרון מדיני צו-דק אנו מתרגמים בסיוע לד"ר יארניג בי-שליחות."

שני תורים

י אז נשמע הקול הדקיק בוקע מן הי-תיקרה: "יור אטנשן, פליז, ביו.אוי.טי. מודיעה על טיסה 067 לרומא, ציריך, תל-אביב. כל הנוסעים מתבקשים לפנות ליציאה מספר 2. תאנק יו. יור אטנשן, פליז, ביו-אוי.טי. מודיעה..."

יגאל קיפל את העיתון, והניח אותו על הכורסה. במטוס יקבל חומר-קריאה אחר. הוא וידא את מספר הטיסה שעל כרטיס-העלייה למטוס, וצעד לעבר יציאה מספר 2. שני תורים הודנבו לידה: אחד ארוך, של נוסעי מחלקת התיירות, השני קצר הרבה יו-

המלך חוסיין מקיים אישית את המגעים רחשובים במיתקפתו החדשה ל-הסדר מדיני עם ישראל

יגויני המשיך: "אני חושב שאין צורך בכל זה. אמרתי לידידי כאן שאפשר לסמוך עליך. שאתה מבין את רצינות העניין. מה אתה אומר?"

העיתונאי שוב הביט בחבורה השקטה ר-המנומסת. בשתי המכוניות האמריקאיות הי גדולות שהמתינו על המסלול עצמו, במר-חק כמה מטרים. "בוודאי, גיוני! אני מבין היטב. אני מודה לך מאוד. אתם יכו-לים לסמוך עלי, אני נותן לכם את דיברתי. איש לא יידע על השיחה שלנו." הוא חיך: "כשיבוא הזמן לגלות — תן לי רמו, טוב?" גיוני צחק בידידות. "לא אשכח", הבי-טיח. ואז לחץ את ידו, אמר לו שלום, ועמד

הרגיש שתעלומה מדינית גדולה מצפה לי-פיענוחה. מה עשה גיוני בלונדון? ולמה תחת שם מזוייף?

במהירות גילגל במוחו 101 אפשרויות. מה קורה בלונדון? מה יכול להעסיק את גיוני בלונדון? ואז ראה את האור הגדול. ובמרכז האור — השורות הקצרות מתוך הדיילי אקספרס. בוודאי! איוה עיוור אני! השיחות עם הירדנים!

גיוני נראה עסוק מאוד בקריאת התפ-ריט שהגיש להם הדייל הראשי. יגאל כיעצע בגרונו. "אמור לי, איך היתה הפגישה עם המלך הקטן?" הפעם כבר היה שכנו מחוסן בפני הפ-